

ἀντιστιβέρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀδιστιβέρισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστιβερίζω.

Βοήθεια, στήριγμα ὑλικὸν ἢ ἠθικόν: Ἀδιστιβέρισι τοῦ
χρειάζεται πρᾶ, χωρὶς ραβδὶ δὲ δὴ καλοκαταφέρνει. Με-
γάλη -ν- ἀδιστιβέρισι 'τον' ὁ βάρβας εὐτός, ἂν ἤλειπεν εὐτός,
ἤθελε νὰ 'υρίζονε' ('υρίζω = γυρίζω, ἐπαιτῶ).

ἀντιστιβέρισμα τό, ἀμάρτ. ἀδιστιβέρισμα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστιβερίζω.

Τὸ ἐφ' οὗ τις στηρίζεται, ὑποστήριγμα: Φοβερό ἀδιστι-
βέρισμα εἶναι εὐτό. Ἡῦρες ἀδιστιβέρισμα τοσὶ νῶμοι μου.

ἀντιστοιβάγμα τό, ἀμάρτ. ἀδιστοιβάγμα Κρήτ. ἀδι-
στοιβάγμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστοιβάζω.

1) Παλμός, τίναγμα, οἶον ἢ ἐξ ἐλαστικότητος ἀναπή-
θεις σφαίρας ἢ ἢ ἀποκατάστασις καμφθέντος ξύλου.

2) Ἡ διὰ τοῦ τόξου ξάνσις τῶν ἐρίων: Τὸ ἀδιστοιβάγμα
τῷ μαλλίῳ μὲ δοξάρι.

ἀντιστοιβάζω ἀμάρτ. ἀδιστοιβάσσω Κρήτ. ἀδιστοι-
βάζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. στοιβάζω.

1) Ἀναπάλλομαι, τινάσσομαι, οἶον ἐξ ἐλαστικότητος:
'Αδιστοιβάξε δὲ ξύλο κ' ἐβάρηκέ με εἰς τὸ μάτι. Ἀδιστοιβάξα
ὄδεν ἔπеса καὶ τάξε πῶς ἐσπάσανε τὰ μέσα μου (τάξε = ὑπό-
θεσε). Μὴ βροπατῆς δυνατά, γιατί' ἀδιστοιβάσσει τὸ σπίτι.
Συνών. τραντάζω. 2) Ξαίνω διὰ τοῦ τόξου: Ἀδιστοι-
βάσσω τὰ μαλλιά.

ἀντίστοιχα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίσχα Μύκ. ἀντίσχα Τήν.

Τὸ σύμπλεγμα σκ ἐκ τοῦ στιχ-σχ μετὰ τὴν ἀποβολὴν
τοῦ σι.

Ἀντιστοιχῶς, χιαστί, ἐπὶ συνδέσεως τῶν δύο ποδῶν
τῆς αἰγός, προσθίου καὶ ὀπισθίου: Ἀδίσχα κάμε τσ' βαστοῦ-
ρες (μπαστούρα = σύνδεσις διὰ σχοινίου τῶν δύο ποδῶν
ζώον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τρέχη) Μύκ.

ἀντιστοιχάρικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντιστ'κάρικα Σκῦρ.
ἀντισηκάρικα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπίθ. ἀντιστοιχάρικος. Ἡ τροπὴ
τοῦ χ εἰς κ διὰ τὸ προηγούμενον σ. Ἡ συλλαβὴ ση ἐν τῷ
τύπ. ἀντισηκάρικα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντισήκωμα.

Κατ' ἀντίστοιχον τρόπον, κατ' ἀμοιβαίαν τάξιν, ἀμοι-
βαίως ἐνθ' ἀν.: Τ' Δευτέρα θὰ πάμε ἀντιστ'κάρικα 'ς τὸ πῖσε
τοῦ δεῖνα γὰ νὰ 'ρθοῦνε τσαὶ 'τοεῖνοι ὕστερα 'ς τὸ θέρος μας
(πίσε = πῖσον, ὄσπριον ἐξ οὗ ἡ φάβα) Σκῦρ. Ἐμεῖς τ' ἀμπέ-
λιμα μας τὰ σκάβγομε ἀντισηκάρικα Αὐλωνάρι.

* **ἀντίστοιχος** ἐπίθ. ἀντίσκις τό, Ἡπ.

Τὸ σύμπλεγμα σκ ἔχει καθὰ εἰς τὸ ἀντίσκα, δι' ὃ ἰδ.
ἀντίστοιχα.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἀντιστοιχῶς ὀφειλόμενον, τὸ δανει-
κόν: Παροιμ.

Τ' ἀντίσκις βγάλ' τοῦ γείτονα καὶ κάκια μὴν τοῦ πιάνης
(ἐπὶ ἀποδόσεως ὀφειλομένου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4, 287).

ἀντίστρα ἢ, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -στρα.

Κοντὸς χειροπληθῆς διὰ τοῦ ὁποίου στερεοῦται τὸ
ὀπίσθιον ἀντίον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ ἐνθ' ἀν.: Μ' χάλασι
ἢ ἀντίστρα κι δὲν ἔχον νὰ κάμουν τὴ δ'λειά μ' Αἰτωλ. Πάτα
τὴν ἀντίστρα νὰ σφίξ' τοῦ διασίδ' αὐτόθ. Συνών. χέρι.

ἀντιστράτης ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀντιστράτης.

Ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, ὁ ἀμέ-
σως κατώτερος τοῦ στρατηγοῦ, ὁ οἶονε ἀντικαθιστῶν τὸν
στρατηγὸν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντίστροφα ἐπίρρ. Ἡπ. κ. ἀ. — ΓΜαρκορ. Ποιητ.
ἔργ. 38 ἸΠολυλ. Διηγ. 87

Ἀντιστροφῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐπιδιωκόμενον ἢ
κανονικὸν ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἔνα κατέβαινε εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ
χωριοῦ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀντίστροφα ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἀκρο-
θαλασσίαν ἸΠολυλ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Ἀχ, εὐκολώτερα κάνεις θ' ἀνάγκαζε μὲ τρόμο
τ' ἀχνὸ φεγγάρι ἀντίστροφα γοργὰ νὰ κόψη δρόμο
ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἀν.

ἀντιστρόφι τό, Κέρκ. Πελοπ. (Δημητσάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. στροφος. Ἰδ. ΜΣτε-
φανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 445.

Τὸ φρύγανον, γνάφαλον τὸ Ἑλληνικὸν (gnaphalum
Graecum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών.
ἀσπροθύμαρο, σαρκόχορτο. [**]

ἀντιστύλι τό, Ζάκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. κ. ἀ.) Στερελλ.
(Ἀράχ.) Χίος ἀντ'στυλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀδ'στυλ'
Θράκ. (Αἰν.) ἂντιστύλι Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀδριστελί Κεφαλλ.
ἀντίστυλο ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 23 καὶ 223 ἀδίστ'λον Θράκ.
(Αἰν.) ἀντ'στυλίον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. στυλος. Διὰ τὸν
σηματισμὸν πβ. ἀρχ. προστύλιον, περιστύλιον κττ.
Ὁ τύπ. ἀδριστελί κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ τριστελί,
δι' ὃ ἰδ. τριστυλί.

1) Στυλὸς ὑποβαστάζων τι ἐνθ' ἀν.: Φέρε κάνα ἀντι-
στυλί νὰ στυλώσωμε τὴν περγουλιὰ (κληματαρεὰ) Ζάκ. Ἀντι-
στυλί μ' ἔκαμες κι ἀκκουμπᾶς ἀπάνω μου; αὐτόθ. Ἐβαλα
'ς τοῦ δέδρου ἀδ'στυλ' Αἰν. Βάλι ἐν' ἀντιστυλ' νὰ μὴν πῶς ἢ
κριββατῖνα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Κι ὅταν τὸ δέντρο ξεραθῇ καὶ γείρῃ τ' ἀντιστυλί,
Θανάσι Λιάκε, κι ὁ κισσός, τὸ ξέρεις, γονατίζει
(δηλ. τὸ ἀντιστυλί τοῦ κισσοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται)
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 223

Τὸ μέτωπό του εἶναι βαρὺ, θολό, συγνεφιασμένο
καὶ τὸ 'βαλεν ἀντίστυλο τὸ χέρι του μὴ πέση
αὐτόθ. 23. 2) Εὐλινὸς πούς κλίνης Κεφαλλ. Συνών.
στρίποδο. 3) Τὸ διαγωνίως προστιθέμενον στήριγμα
τῶν ὠτίδων τοῦ ἐξώστου Πελοπ. (Βούρβουρ.): Τὰ ξύλα
τοῦ μπαλκονιοῦ ἔχουν ἀντιστυλί. || Φρ. Ἀντιστυλί 'ς τὸ προσκέ-
φαλο (τὸ προστιθέμενον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον). 4) Πληθ.,
δοκοὶ τῆς στέγης ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ ἀνωτάτη
ὀριζοντία δοκός, ἡ διάτονος Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

ἀντιστύλωμα τό, ἀμάρτ. ἀντ'στυλούμα Στερελλ.
(Ἀράχ.) ἀδιστύλωμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιστυλώνω.

Ὑποστήριγμα, ἔρεισμα ἐνθ' ἀν.: Ἀντ'στυλούμα γιὰ νὰ
μὴ γείρ' τοῦ δέντρου Ἀράχ. Ἐβαλα ἀδιστυλώματα 'ς τὰ κλή-
ματα Κύθηρ. Συνών. στυλάρι.

ἀντιστυλώνω Χίος — ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 128 ἀδι-
στυλώνω Κρήτ. (Σέλιν.) ἀντιστυλώνου Εὐβ. (Κονίστρ.)
ἀντιστυλώνω Ζάκ. ἀντ'στυλώνου Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀντ'-
στυλώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντ'στυλώνου Στερελλ. (Ἀράχ.)
'διστυλώνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἂντιστυλώνου Εὐβ. (Στρόπον.)
Μέσ. ἀδιστυλώνομαι Ἄνδρ. Κέρκ. ἀδιστελώνομαι Κεφαλλ.
ἀδριστελώνομαι Κεφαλλ. ἀδιστυλώνομαι Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. στυλώνω. Τὸ ἀνστ'-
λῶνον κατ' ἀνομ.

